

405 - وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُبْيَةَ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ: سَعَيْتُ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَقُولُ: «إِنَّ نَاسًا كَانُوا يُؤْخِذُونَ بِالْوَحْيِ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَإِنَّ الْوَحْيَ قَدْ انْقَطَعَ، وَإِنَّا نَأْخُلُكُمُ الآنَ بِمَا ظَهَرَ لَنَا مِنْ أَعْمَالِكُمْ، فَمَنْ أَظْهَرَ لَنَا حَيْرًا أَمْنًا وَقَرَبَنَا، وَأَنِسَ لَنَا مِنْ سَرِيرَتِهِ شَيْءٌ، اللَّهُ يُحِسِّبُ فِي سَرِيرَتِهِ، وَمَنْ أَظْهَرَ لَنَا سُوءًا لَمْ نَأْمَنْهُ، وَلَمْ نُصَدِّفْهُ وَإِنْ قَالَ: إِنَّ سَرِيرَتَهُ حَسَنَةً». رَوَاهُ البُخَارِيُّ [2641].

405. Абдуллоҳ ибн Утба ибн Масъуд розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«Мен Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анхунинг бундай деганини эшитдим: «Албатта, одамлар Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг даврларида ваҳий билан ҳисобга тортилар эдилар. Ваҳий эса тўхтаб бўлди. Энди биз сизларни фақат бизга зоҳир бўлган амалларингизга кўра ҳисобга тортамиз. Ким бизга яхшиликни зоҳир қилса, унга омонлик берамиз ва уни яқин тутамиз, унинг ботини билан бизнинг ҳеч қандай ишимиз йўқ. Ботини борасида уни Аллоҳ ҳисоб-китоб қиласи. Ва ким бизга ёмонликни зоҳир қилса, биз унга омонлик бермаймиз, уни тасдиқламаймиз ҳам, гарчи у ботинини гўзал деб айтса ҳам».

Имом Бухорий ривояти.

Шу ерга келганда китобимизнинг биринчи қисми тугади. Иншааллоҳ китобимизнинг иккинчи қисмини 50-боб, «Хаевф» ҳақидаги 406-ҳадисдан бошлиймиз.

NUBUVVAT MARVARIDLARI